

## 1 mondatos novellák

Homokvihar egy sivatag nélküli óceánban.

Többé nem vallok neked szerelmet – tátongó szívbarázda.

Töretlen törtetés halálba húzó mocsárban, könyök-sebek, sebes könyökök: mindennapok az ostobaság királyságában.

Ajkad ajkam érinti, lelked lelkem üdíti, olyanok vagyunk, mint a szikra: ragyogva pattogunk, mikor felvillanunk.

Kik vagyunk egymásnak, nem tudhatom, mikor elmész mellettem, szemeidet nem látom, de te sem látod az enyémet, a kérdést magunkba zárjuk, rejtélyt alkotunk.

Fotel kényelmébe lustán fetregő, gombolyag gömbölygető tejfőlös bajszú lány szórnamacs, napjának fáradalmaiban hősiesen helytálló, kúszómászó pihegő pocak, illedelmesen mosakodó gyermek – ritka a hasonlatosság köztünk, s közted?

Ódon ház rejtekében büszke méltósággal szertelenül kanyargó-fonódó kovácsoltvas korlát: múltunk érintéseiben támasz, biztonság, kitartó óvás, de a jelen kérdezgetéseiben szemérmesen hallgató tanú, igazi úriember: csak fantáziánkban szól csilingelőn.

Tökéleteskedő tökéletlenségek látszatával boszszantották egymást: paraván takarja a hibákat.

Magányos tóparti fa zöld lombjába bújva-mászva kézhátamra röppent egy színes kis pillangó.

Titkos románc, millió ránc, lepattan kérge a megnyíló szívnek.

Bársonyba csomagolt szerelmemet köpéssel te sem illetheted!

A sűrű esőben járva-kelve fölfedezte lelke szárazságát, s porzott.

A zászló lobog, de a ház megáll, a röpülő eszme mulandósága felett őrt áll a könyv, s a láng forrósága a parázsban teljesedik ki.

Mikor belépett a szalonba, már pontosan tudta, s látta: megkopott a csillárok kristályos világa.

Hajnalban, amint néztelek, rájöttem: ma éjjel létünk teljesedett ki, mikor elvesztünk egymásban, még alszol, s talán ezen a hajnalon örök boldog álmra szenderít kezünk összefonódása.

Időnként úgy érezte, ostobaság az egész, de utána megnyugodott, mert felismerte: minden az (na ilyen a korlátoltan szigorú mérce).

Szemeinek örökös nyugalma most hirtelen nyugtalanságba fordult, feldúlt volt a mindig kiegyensúlyozott precíz férfiú, mert e pillanatban minden megváltozott, hiszen már teljesen nyilvánvaló: összegyűrődött az inggallérja.

Bár mondhatnám azt is: lelkembe gázol udvariatlansága, mégsem veszem modortalanságnak, inkább játéknak, hogy teret adhassak közeledésének.

Kevés mulatságosabb dolog van annál, mint mikor megtalálja játszóterét az örök gyermek intellektus.

Nem tudtuk, időszerű-e, hogy múlhatatlan barátságot fogadjunk egymásnak, mert még oly kevéssé ismertük egymást, de csakhamar megértettük: épen emiatt páratlanul alkalmas a pillanat!

Elmentünk mindnyájan az ünnepélyes fogadalmotételre, mert látni kellett azt a sok szép csillogó egyenruhát!

Néha furcsállom, hogy olyan sok sínpár kíséri egymást a vasútállomásokon, dermedt merevséggel várva a találkozást, mint mi is; csak egyesekeket fényesre csiszol az át-átfutó vonatkerék, míg másokat az út pora terít be egészen, érintetlen magányukban.

Szeretnék beléd szeretni, de nem várhatok örökké, kész vagyok veled újra megütközni, de sebemet nem ápolhatom örökké, s ha majd egyszer nem löksz el magadtól, közel leszünk, s megtudjuk, volt-e értelme játszadozásunknak.

Kimondtam ezt a mondatot, s közben figyeltem arcát: értetlenkedő meglepettségét, de aztán csaldótam; ijedtség helyett közönybe zárultak vonásai, kérdések helyett néma maradt – hiábavaló volt.

Labdájával megint betört egy ablakot Jancsi, meg is haragudott a szobájában üldögélő bácsi, de csakhamar megnyugodott, harmadik volt már a héten, így hozzászokhatott.

Titkodért titkomat nem adhatom!

Ha az emberek hallanak egy szívhez szóló történetet, továbbadják, addig-addig, míg tartalma, üzenete, egész más, de szépsége elvitathatatlan, mint az örökké a partot szemlélő nő története, aki az ablakában állva kedvesére várt, míg nem látott halált, pedig csak a víz látványát szerette – vagy tényleg kedvesét remélte?

Mikor meglátta, tudta mindazt, hogy egy napon születtek, de különböztek, egy városban éltek, eddig mégsem találkoztak, hogy még e percben távoliak, de a következőben közel kerülhetnek egymáshoz, magukhoz, az örökké kutatott válaszokhoz, mégsem tették, így megmaradt a képzelt testvér.

Síkvidékbe temetett hegycsúcs életét keménységgel magába záró kő élő fáját kivágni ne akard!

Fel akartál riasztani álmomból, hogy megfosztva álmvilágomtól visszavezess a realitásokba, de ezzel csak a realitás talaján üldögélő csodálkozó álmodozóvá tettél.

Ha lebontják hidainkat, mi úszni fogunk egymásért, holnap és holnapután, s ha jön az ár, majd minden izmunk megfeszítésével várjuk a napot, míg ismét úszhatunk egymásért, s újra visszatérnek normál medrükbe a dolgok.

Azért mentem órasmesternek, hogy saját szememmel láthassam az idő múlását, de a hosszú évek alatt világossá vált balgaságom: az órák csak mérik az idő múlását, tükrözői mi magunk vagyunk.

Magányosan álló szikla csúcsán álló kastélyba zárt titok maradt románcuk.

Azt mesélte az az öregember, hogy azon az ócska széken üldögélve is kiábrázolódott a menekülő úr királyi jelleme, s a körülmények nem őt tették koldussá, hanem a széket trónussá, s e pillanatban mindnyájan tudták: végül el kell nyernie a trónt.

Talán csak érted tettem, pedig én is hinni akartam a holnapban, s a változásban.

Mondhatnánk, érthetetlen, hisz' csupán játéknak indult az egész, pedig nincs ebben semmi különös, mivel tudjuk: a komolytalan játéknál nincs értelmetlenebb dolog a földön.

Titokzatosság, vagy rettegés börtönébe zárt lelked távolságtartó rácsa volt viselkedésed?

Egy szál virág a vázában: nem kötelez semmire, nem ad, s nem vesz el semmit; aztán odaadod valakinek, immár összeköt benneteket, a teljességre kötelez, a mindenséget kínálja, s talán amit ma kínál, holnap a maga egészében elveszi – tőletek függ.

Talán valóban kiüresítő volt a pillanat, mikor metsző szavaid elérték szívemet, pedig csak kettőnk köteléke lett halott abban a pillanatban, nem az egész világ.

Mikor a jövő jár az eszemben, sokszor észreveszem, valójában a múltra gondolok, pedig a tegnap csupa tehetetlenség, a holnap csupa lehetőség, s én a kettő között tanácstalanul állva nem szabadulok a kérdéstől: hogyan?

Beleborzongok, mikor őt hallom zongorázni, elrepít a maga világába, történetébe, elutazunk a helyre, ahol képes vagyok megengedni magamnak, hogy elszakadjak a valóságtól, s részese lehetek az ő valóságának, s ráérzek: elfogadtam; a zenét, a helyzetet, őt magát, s egy pillanatilag magamat is – igazi virtuóz.

Azt hittük, ez csak velünk történik meg, de valódi szépségét csak akkor láttuk meg történetünknek, mikor felfedeztük, mennyire minden napos az egész, s mégis milyen különleges!

A gyümölcsöktől rogyadozó fa árnyékában megpihenve, s az édeskés illatú levegőt figyelve, beleszimatolt a csatangoló mondák valóságát felüldítő világába.

## Eseménynaptár

**Szent Imre Ifjúsági Ház** (2118 Dány, Szent Imre tér): Virt László: *Magyar nevelés, népi gondolat. Adalék a huszadik századi magyar szellem-történet egy fejezetéhez* című, Karácsony Sándor, Kodály Zoltán, Márton Áron és Németh László munkásságáról szóló tanulmánykötetnek bemutatója a Sebestyén Népfőiskola és a Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület (MBKKE) szervezésében, 2018. 10. 27. 16.00

**Párkányi Városi Múzeum** (943 01 Párkány, Vámház köz 2. Tel.: 00-421-36-752 4002): Homolya Gábor képzőművész *Assemblages III.* című kiállítása 2018. 11. 07. – 2019. 01. 06. Megnyitja Győrffy Sándor képzőművész és Pál Dániel dadazene-kreátor, képzőművész

**Piliscsabai Művészeti Galéria** (2081 Piliscsaba, Templom tér 13. ): az MBKKE zománcművészeti csoportja *Tűzben születés* című kiállítása 2018. 11. 09. – 12. 05., megnyitja Magyar Henrietta művészettörténész

**Móricz Zsigmond Városi Könyvtár** (2890 Tata, Váralja u. 4. Tel.: 00-36-34-380 281): Pribojszky Mátyás: *Shalmyra* című kötetének bemutatója a Városi Könyvtár és az MBKKE szervezésében, közreműködik Petrozsényi Eszter színművész, 2018. 11. 14. 17.00

**Párkányi Városi Múzeum** (943 01 Párkány, Vámház köz 2. Tel.: 00-421-36-752 4002): *EVID 2018/2* bemutató a Városi Múzeum és az MBKKE szervezésében, szerzők és szerkesztők részvételével, kiemelt szerző: Nagy János szobrászművész, 2018. 11. 27. 17.00

**Helischer József Városi Könyvtár** (2500 Esztergom, Bánomi út 8.): *EVID 2018/3* bemutató a Városi Könyvtár és az MBKKE szervezésében, szerzők és szerkesztők részvételével, kiemelt szerző: Tomovics Marianna festőművész, 2018. 12. 10. 17.00

(Összeállította Ruda Gábor)



Tomovics Marianna: Éjszakai fények (vegyes technika, 60 x 80 cm, 2009)